ΣΜΥΡΝΗ!

Ὦ Σμύρνη ! τῆς Ἰωνίας σαγηνεύουσα Κόρη· εἴτε εἰς τὰ εὐώδη τοῦ κόλπου σου κύματα ἐλούεσο, εἴτε εἰς τὸ πικρὸν τῆς δουλείας σου δάκρυ ἐπνίγεσο, πάντοτε μάγος καὶ ἀεὶ ὡραία τὴν ἀμοδιψῆ τοῦ δεσπότου σου μανίαν διήγειρες.

Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰς ἀναπάλσεις τοῦ στήθους σου ἀνέθορεν ἡ εὐωδία τῆς φυλῆς σου καὶ ὅταν ἀπὸ τὰς ἀριπρεπεῖς τάσεις σου ἐπροδίδετο ἡ ἀγνότης τοῦ αἵματός σου καὶ ἀπὸ τοὺς κρυφίους λογισμοὺς σου ἠτμίζετο ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή σου .... ἡ τραχύτης ποῦ δημίου σου ἐθηριοῦτο.

Ἀγέρωχος αἰωνίως καὶ ψυχικῶς χαλυβδίνη ἔκυπτες μόνον ἵνα μὴ ἀντικύζῃς τὴν ἀπαισίαν ὄψιν τοῦ αὐθέντου σου, ἐπνιγες τὴν φωνὴν σου ἵνα μὴ αὐξάνῃς τὴν λύσσαν τῶν ἀρχόντων σου, ἀλλ' ἐφύλαττες ἀμόλυντον τὴν πνοήν σου ἀπὸ τὴν ἀπεχθῆ πνοὴν τοῦ Ἰσλὰμ ....

Περιπαθὴς καὶ ὡραία, ἰδοὺ αἱ ἀγκάλαι τὰς ὁποίας ἐπόθεις !

Ἄρωμα ἐλευθερίας χύνεται εἰς τὴν ψυχήν σου ... λύεται ἡ γαρά σου... ἂς κυματίσῃ εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ ἂς σκορπίσῃ εἰς τοὺς ἀνέμους τὰς ἀλγεινὰς θλίψεις σου !

Καὶ, νοσταλγὲ τῶν αἰώνων, ὁ Παρθενών σου προσμένει ! ἐκεῖθεν ἐθερμαίνατο ἡ καρδία σου, ἐκεῖθεν ἐνεπνέετο ἡ ψυχὴ σου ! ἐλθὲ! δοῦλαι ὡς χθὲς ἀδελφαὶ μὲ ἀγωνίαν σὲ προσμένουν. Ῥίψατε ἐκεῖ τῆς δουλείας σας τὰς ἁλύσεις ἵνα διηγοῦνται τὴν δόξαν σας !

Ἐλθὲ νὰ ἀναμίξῃς τῆς χαρᾶς σου τὰ δάκρυα μὲ τὰ ἰδικά μας, οἱ ἄτιμοι των θὰ εἶναι θυμίαμα πρὸς τὸν ὕψιστον, οἱ κρύσταλλοί των ὡς μαργαρῖται θὰ στέψουν τοὺς λυτρωτάς. Ἐλευθέρα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρός σου ἀγκάλας ἄφες τὰς σταγὼν τοῦ παρελθόντος σκάφη· καὶ αὐνάλαβε τὸ κάλλος σου ὦ Σμύρνη .....

ΕΥΘΥΡΡΗΜΩΝ

νην, εἰς τὴν ὁποίαν σὲ ἔταξεν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ της ἡ θεία Πρόνοια, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ θεάρεστά σου καθήκοντα. Μὴ ἐπιθυμῇς τοιαῦτα πράγματα, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ὁποίων αἱ δυνάμεις σου δὲν ἐξαρκοῦν! Μὴ ἀναδέχεσαι τοιαῦτα, ἡ ἀποπεράτωσις τῶν ὁποίων εἶνε πολύμοχθος, μηδὲ πίστευε ὅτι ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου ὑφίσταται εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μόνον λαμπρότητα.

Τοῦ στενοῦ καὶ περιωρισμένου τοῦ «Ἑλικῶνος» χώρου μὴ ἐξαρκοῦντος, ὅπως ἐκτενέστερον πραγματευθῶμεν τὰ περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου θέματος, δὲν κρίνομεν ἄσκοπον ἐν τέλει νὰ παραθέσωμεν ἐπὶ λέξει τὰ ὑπὸ δύο τῶν μεγαλειτέρων τῆς ἀρχαιότητος ἀνδρῶν διατυπωθέντα ἀποφθέγματα ἤτοι τὸ τοῦ Δημοσθένους ὅστις εἶπεν: «Οἱ ἀποθανόντες τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν δὲν μετέχουν, οἱ ἔπαινοι ὅμως διὰ τὰς καλὰς πράξεις εἶνε ἴδιον αὐτῶν κτῆμα, διότι οὐδὲ αὐτὸς πλέον ὀφθόνος ἐναντιοῦται εἰς αὐτούς». Καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχου, ὅστις εἶπεν: «Ὅπως οἱ βαδίζοντες ὑπὸ τὸν ἥλιον παρακολουθοῦνται ὑπὸ σκιᾶς, οὕτω καὶ οἱ ἔχοντες μεγάλην δόξαν παρακολουθοῦνται ὑπὸ φθόνου».

ΣΠ. Χ. ΚΟΥΜΑΝΙΑΤΗΣ

ΜΕΡΟΠΗ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ - ΣΚΕΨΕΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

Γλυκεῖα, ἁτλῆ καὶ θωπευτική, ῥεμβώδης καὶ σεμνή, μὲ τοὺς ἀμαυροὺς μακροὺς διαφανεῖς πέπλους της προχωρεῖ ἡ νὺξ ἡ θερινή.

Οὐδεὶς σχεδὸν προσέχει εἰς αὐτήν.

Οἱ πλεῖστοι ὀφθαλμοὶ μένουν κλειστοὶ καὶ ἀδιάφοροι εἰς τὰ τόσα της θέλγητρα, εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα περιέχει, εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ κάλλος, τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτει.

Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ πεζὴ πολὺ ταπεινὴ σήμερον Ὁ πιθηκισμός, αἱ νέαι κακαὶ συνήθειαι, αἱ ὁποῖαι φοροῦν τὸ ἄσημνον φόρεμα τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ οἱ βαρύτατοι ὅροι τοῦ βίου, ἄλλους μέν, τοὺς περισσοτέρους, συνωθοῦν εἰς ὡρισμένα ἀποπνικτικὰ κέντρα, ὅπου ἡ μωρὰ ἀντίληψις τῆς ζωῆς ἐπιδεικνύει τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν κενοδοξίαν, ὅπου ὅλα τὰ κακὰ ἔνστικτα εὑρίσκουν πλήρη τὴν ἱκανοποίησίν των, ὅπου ἡ μικρολογία, ἡ χυδαιότης καὶ ἡ φιλοκατηγορία δημιουργοῦν μίαν μολυσματικὴν ἀτμόσφαιραν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀποπνίγεται πᾶσα ἀνωτέρα τάσις τῆς ψυχῆς καὶ δηλητηριάζεται πᾶσα ζύμωσις τοῦ πνεύματος· ἄλλους δὲ ἐγκλείουν εἰς τὰς κατοικίας των ὅπου ἢ κλαίουν γογγύζουν οἱ μὴ εκπληρούμενοι πόθοι καὶ ἀπαιτήσεις ἐν παραβολῇ πρὸς τοὺς εὐτυχεῖς, μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, ἢ ἀναφλέγονται καὶ συνταράσσονται ἐπιθυμίαι ἄγριαι καὶ τάσεις ἀχαλίνωτοι, ἢ ὑπολογίζονται κέρδη αἰσχρῶς καὶ ἀσυνειδήτως ταμευθέντα καὶ μέλλοντα εἰς ἐπιχειρήσεις σκοτεινὰς καὶ δολίας νὰ ἐπιτευχθῶσιν, ἢ λικνίζονται ὑπὸ τοῦ ὕπνου κακόβουλα σχέδια, παράπονα διὰ τὴν ἀτέλειαν καὶ τὰς ἀταξίας τῆς ζωῆς, πόνοι καὶ ἀπογοητεύσεις ἐκ τῆς διοπάλης καὶ τῆς λοιπῆς τυραννίας .!

Καὶ ἡ νεότης, ἡ ὁποία ἐνθουσιωδῶς ἔψαλλεν ἄλλοτε κ' ἐθαυμάζεν τὴν Σελήνην καὶ συνεκινεῖτο διὰ τὸ ἀποφύλλισμα ἑνὸς ῥόδου, ἢ θρηνῳδεῖ τώρα ἀγρίως μ' ᾄσματα ἄσεμνα καὶ φαῦλα καὶ βωμολοχίας εἰς κανὲν ἀπόκρυφον καπηλεῖον, ἢ ἐξαντλεῖται εἰς κανὲν κακόφημον καταγώγιον.

Κι' αὐτὸ τὸ γῆρας, τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἡ ἄμεμπτος φαλάκρα, ἠγάπα, ὡς καθρέπτης τῆς σοφίας τῶν αἰώνων, ν' ἀνανακλᾷ τὸ σελάγισμα τῶν ἄστρων, ἢ κοιμᾶται ἐξηντλημένον ἀπὸ τὰ καθημερινὰ σχέδια τοῦ καφενείου, ἢ ἐξακολουθεῖ νὰ κρονοληρῇ ὑπὸ τὴν θαυμασίαν κ' εὐγλωττον νύκτα διὰ τ' ἄλυτα προβλήματα τοῦ πολέμου.

Καὶ ἡ νὺξ προχωρεῖ ἡ αὐτή, ἡ ἄλλοτε, γλυκεῖα, θωπευτική, πλήρης μυστηρίου, μεγαλείου καὶ θελγήτρων.

Καὶ μένουν ἀπαρατήρητοι ὁ διαυγὴς λαμπροκύανος οὐρανὸς καὶ οἱ γλυκύφωτοι ἀστέρες οἱ ὁποῖοι ἀνελίσσουν τὰς γρεφώδεις τροχιάς, των.

Τὸ γλυκὺ ἀκτινοβόλημά των καὶ τὸ μυστήριον τοῦ μηχανισμοῦ των δὲν παρορμᾷ τὸ πνεῦμα εἰς ἀνωτέραν σκέψιν, δὲν προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν δὲν ἐκτυλίσσει τὰς πτέρυγας τῆς φαντασίας διὰ πτῆσιν πέραν τῆς κοινῆς σφαίρας.

Ἡ ἐπιβλητικὴ ἠρεμία, ἡ ὁποία βασιλεύει ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων τῆς ἐξοχῆς, τὸ ῥυθμικὸν μορμύρισμα τοῦ ῥύακος καὶ τὸ θρόϊσμα τῶν φύλλων, τὰ κελαδήματα τοῦ πτερωτοῦ κόσμου καὶ τὰ συμπλέγματα τῶν σκιῶν καὶ τῆς θαμβῆς φωτοομίχλης δὲν συγκινοῦν, δὲν ἐμπνέουν, δὲν τέρπουν, δὲν ἠμποροῦν ν' ἀνυψώσουν ὑψηλότερον τὸ δίποδον τὸ ἕρπον ἐπὶ τῶν μολυσμένων τριόδων τῆς κοινῆς ζωῆς!..

Ὁ στεναγμὸς τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυ-

ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴ στὸ λόφο ἐκεῖνο ποὺ δεσπόζει ὅλη, τῆς Πατραϊκῆς πεδιάδος καὶ τὸν ὁποῖον ἡ ἐργατικότης καὶ ἡ δραστηριότης μετέβαλλον εἰς Ἐδὲμ, σφηνώσασα σ' τὴν ῥάχιν του τὰ μεγάλα οἰνοποιητικὰ ἐργοστάσια τῆς Ἀχαΐας, τὰ ὁποῖα στέλλουν σ' ὅλην τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαράν, κλεισμένην μέσα σὲ μπουτίλιες, διότι οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, μιὰ παρέα ἐγλεντοῦσε. Τὸ γλέντι δὲν ἦτο τυχαῖον, τὸ εἶχε προκαλέσει ἡ χαρὰ γιατὶ ἕνας μικρὸς, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶδε τὸ φῶς τῆς ζωῆς, ἐλάμβανε καὶ τὸ φῶς τῆς θρησκείας, ἀνεγεννᾶτο, ἐβαπτίζετο. Κυρία καὶ Κύριοι πρώτης κοινωνικῆς τάξεως συνεκεντρώθησαν ἐκεῖ, νὰ χαροῦν καὶ νὰ σφίξουν τὸ χέρι ἐκείνων, ποῦ ἔφερον τὸν μικρὸ στὸ κόσμο καὶ ἐκείνων ποῦ τοῦ ἔδιδαν τὸ ὄνομα. Μόλις τὸ μυστήριον ἐτελείωσε, ἄρχισε ἡ χαρὰ, ἡ διασκέδασις. Τὰ στόμματα ἐκινήθησαν ἀμέσως γιὰ τραγούδι καὶ τὰ πόδια ἐπρόβαλλον ρυθμικῶς. Μεταξὺ τοῦ ὁμίλου διακρίνονται δύο κομψαὶ καὶ χαριτωμέναι δεσποινίδες αἱ ὁποῖαι φέρουν τὰ ἴχνη Ἑλληνοπρεποῦς ἀνατροφῆς. Ἀναμειγνύονται εἰς τοὺ χορού. Νομίζεις πῶς βλέπεις τὴν Ἄρτεμιν νὰ κατέρχεται ἀπὸ τὰ ὄρη, βλέπεις ὅλας τὰς στάσεις τῶν Ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων καὶ νομίζεις ὅτι τὰ μάρμαρα αὐτὰ ἐξωντάνευσαν φαντάζεσαι ὅτι τείνουν νὰ ἀνέβουν εἰς τὸν οὐρανόν, ὅτι ὑπερηφανοῦν τὸ ἐμπόδια τῆς γῆς. Γιατὶ λοιπὸν αὐτοὶ καὶ μόνοι, οἱ Ἑλληνικοὶ χοροὶ νὰ μὴ ἐπικρατοῦν στὴν χώραν ποὺ ἐγέννησε τὸν χορὸν καὶ τὸν ρυθμόν.

ΠΑΡΕΥΡΕΘΕΙΣ

μάτων ὁ φλοισβος δὲν βαυκαλίζουν τὴν ψυχήν, δὲν βαλσαμένουν τὰς πληγάς της, δὲν ἁρμονίζουν τὰς χορδάς της, δὲν κάμπτουν τὰ γονατά της πρὸ τοῦ κάλλους, πρὸ τῆς ἁρμονίας, πρὸ τοῦ ἀγνώστου!

Ὑπὸ τὴν νύκτα τὴν γλυκεῖαν καὶ ἁπαλὴν τὸ ἦθος δὲν θέλει, δὲν αἰσθάνεται, αἰσχύνεται νὰ ἴδῃ τὴν πτῶσίν του καὶ τὴν διαστροφήν του.

Ἡ ψυχὴ ἀναισθητεῖ, ἀδυνατεῖ, δὲν τολμᾷ ν' ἀτενίσῃ τὴν γυμνότητά της καὶ μετὰ μετανοίας θερμὰ δάκρυά της νὰ καθαρίσῃ τὰς οἰκτρὰς καὶ δυσώδεις ἐξελκώσεις της.

Ὑπὸ τὴν νύκτα τὴν εἰσδυτικὴν καὶ θαυμασίαν τὸ πνεῦμα τυφλώττει, εἶναι ἀνίσχυρον, δειλιᾷ νὰ προσμετρήσῃ ποῦ ἔχει βυθισθῆ καὶ ν' ἀποτινάξῃ τὸν βόρβορον, ὁ ὁποῖος τὸ φθείρει μὲ τὰς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις του.

—Καὶ παρέρχεται ἡ νὺξ ἡ θερινή, ἡ ὁποία ἄλλοτε τόσα ὡραῖα πράγματα ἐνέπνεε, τόσας πληγὰς ἐβαλσάμωνε, τόσας συγκινήσεις καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα ἐγέννα, καὶ τόσον ἔτερπε, κ' ἀντεσταθμίζε μ' ὅλ' αὐτὰ τὴν ἀθλιότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, παρέρχεται σιωπηλή, ῥεμβώδης καὶ γλυκεῖα, ἀλλ' ἀπαρατήρητος, πενθήρης, χωρὶς θαυμαστήν, χωρὶς φίλον!

Παρέρχεται· θὰ παρέλθῃ ὁμοίως καὶ ἡ φθινοπωρινή, καὶ θ' ἀκολουθήσῃ ἡ μακρὰ καὶ χιονώδης νὺξ τοῦ χειμῶνος.

Ὁ αἰώνιος ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ 191 θὰ τὴν χαιρετίσῃ μὲ χαρὰν μεγάλην. Τ κσκότος της καὶ τὸ ψυχός της δὲν θὰ εἶν' εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γενικήν του κατάστασι καὶ τὴν ζωήν του..!

ΝΙΚ-ΣΠΥΡ